

אטחנת פזא

ותרנאוף - כרבואת לזהב

אאדה רוסיית

א. בואטוב

חיו פעם בכפר זקן וזקנה. יום אחד הזקנה הכינה אפונה כדי לבשל ארוחה ואפון אחד נשמט לה ונפל על הרצפה. התגלגל שם ונפל דרך סדק ביו הקרשים אל תחת הרצפה. זמן מה נח האפון תחת הרצפה ופתאום התחיל לנבוט. הנבט גדל וגדל עד שהגיע אל קרשי הרצפה. ראתה זאת הזקנה ואמרה:
"בעלי, כדאי לחתוך את הרצפה. ניתן לאפונה הזו לצמוח ולעלות. כשתגדל נוכל לקטוף ממנה תרמילי אפונים בתוך הבית."
הזקן חתך חור ברצפה וגבעול האפונה המשיך לגדול ולגדול עד שהגיע עד התקרה. שוב חתך הזקן חור בתקרה

והאפונה המשיכה לגדול עד השמיים.
יום אחד רצו הזקנים לאכול אפונה. הזקן לקח שקית ועלה
על גבעול האפונה כדי לקטוף תרמילים. עלה, עלה, הגיע
עד העננים וראה: על הענן יושב תרנגול, בעל כרבולת זהב
ולידו עומדת מטחנה גדולה, כחולה-זהובה.
לא הרהר הזקן זמן רב, לקח את המטחנה ואת התרנגול
וירד אתם בגבעול הביתה.
הגיע לחדר ואומר:
"הנה לך מתנה, אשתי. תרנגול בעל כרבולת זהב ומטחנה!"
לקחה הזקנה את המטחנה ואמרה:
"אז נבדוק איזו מתחנה זו!"

סבבה פעם את ידית המטחנה ורואה – נפלו ממנה כיסן וגם עוגה!
סבבה את הידית עוד פעם, ושוב נפלו כיסן ועוגה.
כל פעם שסבבה את הידית – תמיד כיסן ועוגה, כיסן ועוגה!
שמחו הזקן והזקנה, יהיה להם עכשיו אוכל בלי דאגה, כמה שרק
ירצו.

אבל פעם ליד ביתם עבר במרכבה איש עשיר אחד. עצר ליד
המרפסת ושאל:

"אולי אפשר לקבל אצלכם, אנשים טובים, דבר מה לאכול? אני כבר
הרבה זמן בדרך ונעשיתי רעב."

"ובמה תרצה לבחור, אדוני" שאלה הזקנה "תאכל כיסנים או עוגות?"
התחילה לסובב את ידית המטחנה. יצאו כיסנים, יצאו עוגות. והאדון
רק מתבונן ומתפלא.

אכל לשובע ואומר:

"תמכרי לי את המטחנה, זקנה!"

"לא, אדון, לא אמכור. היא נחוצה לנו."

האדון חיכה שהזקנים יצאו רגע מהבית ולא ישימו לב, גנב את המטחנה, קפץ למרכבה שלו ונסע. חזרו הזקנים לחדר – והמטחנה איננה! התחילו להתעצב, לבכות. ואז התרנגול, זה בעל כרבולת זהב, התחיל לנחם אותם: "אל תבכו, סבא, סבתא! אעוף אל האדון ואקח אצלו את המטחנה!"

עלה התרנגול גבוה לשמיים, עף מעל שדות, מעל נהרות, מעל יערות גדולים. הגיע לביתו של האדון העשיר, התיישב על השער וקרא:

"קו-קו-רי-קו! אדון, אדון, תחזיר את המטחנה שלנו, הכחולה-זהובה! אדון, אדון, תחזיר את המטחנה שלנו, הכחולה-זהובה!"

שמע זאת האדון, התרגז ואמר למשרתיו: "היי משרתים, תפסו את התרנגול וזרקו אותו למים!" המשרתים תפסו את התרנגול, זרקו לתוך הבאר.

והתרנגול יושב בבאר, שותה מים וקורא לעצמו "שתה מים!
שתה, שתה מים!"
הוא שתה את כל המים שהיו בבאר, יצא החוצה ועף אל ביתו
של האדון. התיישב על המרפסת וקורא:
"קו-קו-רי-קו! אדון, אדון, תחזיר את המטחנה שלנו,
הכחולה-זהובה! אדון, אדון, תחזיר את המטחנה שלנו,
הכחולה-זהובה!"
כעס האדון עוד יותר, אמר למשרתים לתפוס את התרנגול
ולזרוק אותו לתנור.
תפסו את התרנגול, זרקו אותו לתנור, ישר לתוך האש!
והתרנגול יושב בתנור ואומר לעצמו:
"שפוך מים, שפוך, שפוך מים!" הציף במים את האש שבתנור
וכבה אותה.

יצא התרנגול מהתנור, קפץ על אדן החלון וקורא שוב:
"קו-קו-רי-קו! אדון, אדון, תחזיר את המטחנה שלנו,
הכחולה-זהובה! אדון, אדון, תחזיר את המטחנה שלנו,
הכחולה-זהובה! ולא תרצה להחזיר, אנקר בראשך!"

קרא האדון למשרתים:
"היי, משרתים! תפסו את התרנגול! תכו אותו בחרבות! תקצצו אותו
לחתיכות!"

המשרתים רצו להשחיז את החרבות שלהם והתרנגול בינתיים לא
נותן לאדון מנוח. התיישב לו על הראש ונוקר לו בקדקוד!
רץ האדון הנה והנה, והתרנגול לא מוותר, נוקר ישר בקרחת!
אחר כך חטף התרנגול את המטחנה ועף אתה לביתם של הזקנים.
הגיע וקורא:

"קו-קו-רי-קו! הבאתי לכם את המטחנה, הכחולה-זהובה!
קו-קו-רי-קו!"

שמחו זקן וזקנה. לקחו את המטחנה, הוציאו ממנה עוגות וכיסנים,
אכלו לשובע ומאז חיו שמחים ומאושרים וכיבדו גם את שכניהם
בעוגות ובכיסנים.

